

KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 15.12.2004
KOM(2004) 820 končno

SPOROČILO KOMISIJE

Možnosti poenostavitve in izboljšanja zakonodajnega okolja skupne ribiške politike

{SEC(2004) 1596}

1. UVOD

Izboljšanje zakonodajnega okolja znotraj Evropske unije je ena glavnih prednostnih nalog Komisije ter skupna odgovornost institucij Evropske unije in držav članic. Junija 2002 je Komisija sprejela akcijski načrt z nazivom „poenostavitev in izboljšanje zakonodajnega okolja“¹. Na podlagi tega je bil decembra 2003 podpisan medinstitucionalni sporazum o „boljši zakonodaji“². Te pobude določajo skupno strategijo Evropske unije in zagotavljajo institucionalni okvir za doseganje konkretnih rezultatov, ki bodo poenostavili zakonodajo Skupnosti.

Komisija je v zvezi s tem februarja 2003 predlagala okvirni ukrep za „predstavitev in poenostavitev pravnega reda Skupnosti“³, ki je imel namen zagotoviti zakonodajno telo iz Evropske skupnosti, ki bo jasno, razumljivo, sodobno in uporabniku prijazno (user-friendly), in sicer v korist državljanov, gospodarskih subjektov in javnih uprav. Ta okvir določa šest področij ukrepov: poenostavitev, utrditev, kodifikacija, umik, razglasitev za neveljavno ter organizacijo in predstavitev pravnega reda Skupnosti.

Poenostavitev v zvezi s skupno ribiško politiko je seveda del reforme, sprejete leta 2002⁴, in glede tega se je izvajala oziroma izvajajo precejšnja prizadevanja. Ta so se uresničila s prispevki k izvedbi zgoraj navedenih okvirnih ukrepov [umiki, razglasitve za neveljavno, sistematični pregled („screening“) ter z drugimi posebnimi pobudami. Predlog uredbe za ustanovitev novega Evropskega sklada za ribištvo (ESR)⁵ prikazuje uporabo tega poenostavljenega pristopa. Razmišljanje se je okrepilo v zadnjem četrtletju 2003 in sprožilo številne stike in razprave. Slednje so včasih presegle strogi okvir poenostavitve v smislu okvirnih ukrepov⁶ za odobritev drugih ukrepov, ki izboljšujejo učinkovito izvajanje skupne ribiške politike. To sporočilo povzema razmišljanja v okviru Komisije ter vse razprave v zvezi s tem.

¹ COM(2002) 278, 6.6. 2002.

² Medinstitucionalni sporazum o „boljši zakonodaji“ so 16. decembra 2003 podpisali Evropski parlament, Svet in Komisija. Glavni cilj tega sporazuma je izboljšanje kvalitete zakonodaje Skupnosti in njenega prenosa v nacionalne pravne določbe. Sporazum podaja primere najboljših uporabe (best practices), določa nove cilje in obveznosti. Njegovi glavni elementi ustrezajo izboljšanju usklajevanja in jasnosti med institucijami, oblikovanju stabilnega okvirja za „alternativne instrumente“, uporabo raziskav o učinku pri postopku odločanja Skupnosti, pripravljenost (willingness) za določitev obveznosti pri prenosu direktiv v nacionalno pravo (glej Uradni list C 321, 31.12.2003 in popravek, Uradni list C, 8.1.2004).

³ COM(2003) 71, 11.2.2003. Glej tudi poročili o uvedbi okvirnega ukrepa: COM(2003) 623 in SEC (2003) 1085; COM(2004) 432 in SEC (2004) 774.

⁴ (Uredba Sveta 2371/2002).

⁵ COM (2004) 497 konč.]

⁶ Komisija v svojem drugem poročilu o uvedbi okvirnega ukrepa februarja 2003 [Sklic na COM(2004) 432] bolj podrobno loči tri vrste ukrepov:

- poenostavitev (sprememba vsebine zakonodaje v korist državljanov, gospodarskih subjektov in javnih uprav);
- zmanjšanje obsega besedil (utrditev, kodifikacija in odstranitev zastarele zakonodaje z umikom ali razglasitvijo za neveljavno);
- organizacija in predstavitev pravnega reda (točka, ki pokriva vse elemente, povezane s predstavitvijo in dostopnostjo baz uradnih referenčnih podatkov CELEX in Eur-Lex)

2. UGOTOVITEV

Glede na pridobljene izkušnje in izvedena posvetovanja so potrebna prizadevanja za izboljšanje zakonodajnega okolja skupne ribiške politike na ravni zakonodajne strukture ter druga prizadevanja za doseg ciljev:

- izboljšanje jasnosti obstoječih besedil, njihova poenostavitev ter boljša dostopnost;
- zmanjšanje upravnega bremena in upravnih stroškov javnih uprav⁷;
- zmanjšanje upravnega bremena in omejitev za strokovnjake.

Doseganje ciljev bo omogočilo poenostavitev skupne ribiške politike in povečanje njene učinkovitosti.

Nekatera vprašanja so še posebno pomembna. Kot prvo razumljivost in dostopnost besedil Skupnosti. Številni se pritožujejo nad številom in obsegom obstoječih uredb ter razpršenostjo določb v različnih besedilih. Posamezni udeleženec ima težave pri prepoznavanju zanj ključnih stvari iz celote. Obveznosti posredovanja informacij in podatkov prav tako povečujejo zaskrbljenost. Nacionalne uprave so zaskrbljene zaradi poročil, ki jih redno posredujejo GD za ribištvo, njihovega števila in v nekaterih primerih njihove vsebine ter dejanske uporabe posredovanih informacij. Najbolj občutljivo točko za strokovnjake predstavljajo zlasti podatki iz ladijskega dnevnika, ki jih je potrebno posredovati, pa tudi iz drugih upravnih dokumentov.

Nekatera področja skupne ribiške politike povzročajo več težav. Kot prvo gre za nadzor, pri katerem zaskrbljenost temelji na razpršenosti določb, nekaterih razlikah med državami članicami pri izvajanju ter na bremenu, ki izhaja iz posredovanja poročil in podatkov. Drugo največkrat omenjeno področje je področje ukrepov za ohranjanje virov. Kombinirana uveljavitev različnih orodij za upravljanje, ki vplivajo na omejitev vložkov (zmogljivosti in ribolovni napor), obseg ulova (celotni dovoljeni ulov in kvota) in sestavo ulova (tehnični ukrepi), predstavlja pomemben vir težav; zapletenost je še večja v primeru pokrivanja ukrepov in sprejetih določb v zvezi z letnimi uredbami o celotnem dovoljenem ulovu in kvotah oziroma o načrtih za obnovo, ki se dodajajo običajnim tehničnim ukrepom.

Prav tako je dobro ovrednotiti vzroke za zapletenost uvedene določbe, da bi lažje prepoznali tisto, kar se lahko izboljša.

Nekateri dejavniki zapletenosti so namreč neizogibni.

- Enostavnost branja besedil za navadnega državljana je težko uskladiti z željami strokovnjakov.
- Skupna ribiška politika po eni strani pokriva del heterogene ribiške celote in zajema po drugi strani več področij: strukture, ohranjanje in okolje, zunanji viri, trgi, nadzor.

⁷ Posebnosti ribiškega sektorja vodijo tudi k razlikovanju bremena javnih uprav od bremena strokovnjakov. Ene ali druge rubrike kljub temu vključujejo upravno breme („administrative burden“) v splošnem smislu, običajnem za Komisijo.

- V primeru presežka zmogljivosti in prekomerne izrabe večine virov, kjer so številni kjučni staleži rib ogroženi, je treba spodbujati povezovanje različnih vrst zaščitnih ukrepov.
- Razmere se zlasti na biološki ravni hitro spreminjajo, zato je treba besedila spreminjati.
- Kar zadeva zunanje vire, imajo različni pogajalski partnerji svoje lastne cilje, ki se lahko med seboj razlikujejo.
- Pravila za upravljanje ribištva ustrezajo številnim prizadevanjem za prenos znanstvenih ugotovitev v zakonodajne določbe, kar je vedno težka naloga, zlasti v primeru, ko se ob teh ugotovitvah hitro pojavi dvom oziroma ko se spremenijo.

Tudi posebna preteklost skupne ribiške politike je prispevala k trenutni zapletenosti. Določba, uvedena leta 1983 in spremenjena leta 1992, ni zadostovala v celoti, kot so pokazale razprave, ki so pripeljale do reforme, sprejete leta 2002. Predvideti je treba tudi posledice določb, ki so vodile k trenutnim razmeram presežka zmogljivosti in prekomerne izrabe. Poleg te ključne težave so k zapletenosti trenutne določbe prispevali tudi postopki za oblikovanje odločb.

- Pogajanja v Svetu in Parlamentu so pogosto vodila do končnega besedila, ki je bilo še bolj zapleteno kot prvotni predlogi.
- Številne kjučne projekte je bilo treba večkrat ponovno odpreti, ker sprejeti ukrepi niso zadoščali.
- Razprave v zvezi z različnimi področji so velikokrat potekale ločeno.
- Postopek odločanja Sveta ob koncu leta, v zvezi z letnim določanjem celotnega dovoljenega ulova in kvot, je povzročil težave pri vodenju vseh potrebnih posvetovanj ter pri ohranjanju potrebnih rokov med odločbami in datumi uporabe.
- Določbe so bile umeščene v uredbe višje pravne in politične ravni, kar ni bilo nujno potrebno, zaradi česar jih je težje spreminjati in poenostavljati.

Razprava v zvezi z ribištvom mora biti umeščena v širši okvir poenostavitve. Pri številnih elementih tega sporočila gre za izvajanje strategije ribolova, ki jo je izdelala Komisija februarja 2003, zato bo skupna ribiška politika imela ugodnosti le od prizadevanj, izvedenih na horizontalni način, za poenostavitev pravil znotraj Evropske unije. Nekateri velikokrat omenjeni elementi zunaj področja ribištva ne veljajo za slednji sektor. Prihodnja konkurenčnost ribiških plovil Skupnosti je odvisna bolj od obnovitve virov in učinkovitosti ukrepov za upravljanje kakor od zmanjšanja zakonodajnega bremena in zakonodajnih omejitev. Možnost uvedbe manj upravnih in zakonodajnih postopkov, npr. z določitvijo obveznosti rezultatov, brez obveznega navajanja na kakšen način, na področju ribištva hitro naleti na težave pri nadzoru. Strokovnjaki si močno želijo pravično konkurenco med državami članicami in s tem pravičen nadzor, kar lahko zagotovijo le zakonodajne osnove.

Če povzamemo, kljub upoštevanju potrebne kompleksnosti ta analiza na splošno razkriva, da je uvedena določba postopoma postala preveč zapletena za celotno upravljanje ribištva Skupnosti. Poleg elementov skupne ribiške politike, ki bi lahko bili koristno poenostavljeni,

ima veliko strokovnjakov občutek odvečne zapletenosti, ki se nanaša na druge verjetno potrebne določbe. Ta občutek je tudi eden od glavnih elementov.

3. SMER NAPREDKA

Določen razvoj bo prispeval k trem zgoraj navedenim ciljem (izboljšanje besedil in njihove dostopnosti, zmanjšanje bremena in omejitev za uprave na eni strani ter za strokovnjake na drugi strani).

- Najpomembnejši element v zvezi s tem ustreza razvoju **predhodnih posvetovanj** pred sprejetjem odločb in s tem povezanim elementom, kot so podaljšanje rokov med datumom sprejetja odločbe ter datumom uporabe te odločbe. Ta razvoj predhodnih posvetovanj mora upoštevati minimalne standarde posvetovanja⁸, (zadostno trajanje posvetovanja, obveznost objave rezultatov, obveznost posredovanja povratnih informacij („feed back“) v odgovor na prejete pripombe, uporaba enotne dostopne točke za posvetovanja. To bo omogočilo izboljšanje kvalitete besedil, olajšanje vključevanja in obveščanja strokovnjakov ter s tem olajšanje naloge nacionalnih uprav.
- Ta razvoj predhodnih posvetovanj je močno povezan z uvedbo **večletnih načrtov za upravljanje**, ki bo poleg svojih lastnih zaslug omogočil boljšo organizacijo priprave besedil s podaljšanjem rokov. Zmanjšanje pogostosti ponavljajočih zakonodaj v zvezi s celotnim dovoljenim ulovom in letno kvoto bo prav tako omogočilo zmanjšanje pogostosti posvetovanj znanstvenih ustanov ter zmanjšanje ustreznega bremena.
- Prav tako bi bilo koristno v **vklučenih načrtih za upravljanje** ponovno razvrstiti pravila, ki se na to nanašajo na različnih področjih skupne ribiške politike, ter se izogniti temu, da bi se upravljanje zdelo kot postavljanje ukrepov drugega ob drugem.
- Uvedba in učinkovito delovanje **regionalnih svetovalnih svetov** v okviru, predvidenem z reformo skupne ribiške politike⁹, predstavljata nujen pogoj pri napredku za boljša predhodna posvetovanja in za razvoj večletnih vključenih načrtov za upravljanje.
- **Večja uporaba obdelave podatkov** bo olajšala dostop do besedil Skupnosti po elektronski poti. Urad za uradne publikacije Evropskih skupnosti (OPOCE) je tako dal na razpolago vso zakonodajo v konsolidirani obliki na EUR-Lex¹⁰. Izboljšanje dostopa in predstavitev zakonodaje, ki se nanaša na sektor ribištva, bosta izvedena v okviru že potekajočih pobud za izboljšanje baze EUR-Lex v sodelovanju z OPOCE. Sistematičnejša uporaba obdelave podatkov bo tudi precej poenostavila uporabo in prenos podatkov za nacionalne uprave ter strokovnjake.

⁸ Sporočilo Komisije „Približevanje okrepljeni kulturi posvetovanja in dialoga – Splošna načela in minimalni standardi, ki veljajo za posvetovanja, ki jih je sklicala Komisija, z zainteresiranimi strankami“ COM(2002) 704.

⁹ Sklep Sveta 2004/585/ES z dne 19. julija o ustanovitvi regionalnih svetovalnih svetov v okviru skupne ribiške politike. *Uradni list L 256*, 3.8.2004, str.17 – 22.

¹⁰ <http://europa.eu.int/eur-lex/en/index.html>.

Drugi posebni ukrepi so prav tako potrebni za izboljšanje celotne zakonodajne zbirke besedil.

- **Postopek oblikovanja besedil je treba izboljšati.** Potreba po boljših predhodnih posvetovanjih in povezava z uvedbo regionalnih svetovalnih svetov sta že bili izpostavljeni, možne pa so tudi druge vrste napredka.
- Hierarhijo različnih stopenj zapletene zakonodaje je treba zmanjšati.
- Nekatere določbe bi se lahko prenesle v besedilo nižje stopnje v primerjavi s tistim, kjer se te določbe trenutno nahajajo, ali bi izhajale iz širše uporabe subsidiarnosti.
- Vlogo odločb, sprejetih na nacionalni ravni in ki se štejejo kot dodatek pravilom Skupnosti, je treba pojasniti.
- Če se skupna ribiška politika lahko opre le na zakonodajne podlage, je treba vsaj bolje prepoznati, kdaj je neka uredba nujno potrebna.
- Vsakokrat, ko je to mogoče, je treba doseči zmanjšano število povzetkov. To bo olajšalo ohranjanje skladnosti besedil in izboljšalo njihovo razumljivost.

Praktično dostopnost besedil, ki se nanašajo na skupno ribiško politiko, je treba izboljšati. Poleg popolnoma informacijskega vidika, ki se ga obravnava na višji ravni, je težko razločiti zgradbo celotne zbirke besedil, povezave in sklepe. Te vidiki se lahko pojasnijo s predložitvijo zbirke povzetkov. Vsi zainteresirani ne bodo mogli nemudoma uporabiti referenčnih besedil, saj njihova zgradba in način oblikovanja ne glede na dosežen napredek nista zasnovana za npr. vsakodnevno uporabo posameznega ribiča. Zato je treba ponovno upoštevati pretekle poskuse za razvoj pedagoških brošur, namenjenih omejeni skupini strokovnjakov, npr. tistim, ki sodelujejo pri ribištvi v precej omejeni regiji, s posebnim poudarkom na izogibanju zmedi med pojasnjevalnimi brošurami in besedili s pravno vrednostjo. Strokovnjak tako lahko v ustreznem jeziku, v brošurah z omejenim obsegom, najde vsebino pravil, ki ga zadevajo, po potrebi dopolnjene z opombo, ki usmerja k uradnim referenčnim besedilom. Regionalni svetovalni sveti lahko pri tej zadevi prav tako igrajo ključno vlogo, saj so zadolženi za izdajo brošur in določajo cilje ter vsebino le-teh.

Zmanjšanje bremena za uprave si prav tako zasluži posebne ukrepe¹¹. Posebno pozornost je treba posvetiti obveznostim v zvezi s poročili, ki jih je potrebno posredovati. Dobro delovanje upravljanja ribištva zahteva pretok informacij od nacionalnih uprav na GD za ribištvo, vendar je možna poenostavitev pravil in trenutnih postopkov za zmanjšanje števila poročil s ponovno razvrstitvijo le-teh in po potrebi za zmanjšanje njihove pogostosti. Nazadnje je treba organizirati metodično vrnitev k nacionalnim upravam. Inšpekcijske in nadzorne naloge poleg tega predstavljajo glavno breme za tiste nacionalne uprave, katerih sredstva bodo zagotovo ostala omejena. Zato je nujno treba povečati razmerje strošek/učinkovitost skupne ribiške politike s sprejetjem, v okviru možnosti, ukrepov za ohranjanje in nadzor, ki so ob enaki učinkovitosti najcenejši za uvedbo ter nadzor in ki so v skladu z načelom sorazmernosti. Pridobivanje in razvijanje sredstev za nadzor morata biti vključena v analize za iskanje najboljših rešitev.

¹¹ Komisija načrtuje v začetku 2005 predložitev sporočila o merilnih metodah upravnih stroškov in uvedbo pilotne faze za odločitve, ali² je možen skupni pristop na ravni Evropske unije. Če se skupna metodologija za merjenje upravnega bremena, ki izhaja iz zakonodaje, odobri, bodo službe Komisije uporabile to metodologijo za ocenjevanje učinka obstoječe ali nove zakonodaje.

Kar zadeva **zmanjšanje bremena in omejitev za strokovnjake** je bilo omenjenih že veliko koristnih elementov. Druge rubrike potrebujejo dodatno analizo. Strokovnjaki tako posvečajo veliko pozornosti bremenu, ki izhaja iz zbirke podatkov, začenši z ladijskim dnevnikom, za katere menijo, da včasih ne ustrezajo nekaterim vrstam ribolova. Pritožujejo se zlasti, da morajo po različnih poteh posredovati informacije, ki so v njihovih očeh nepotrebne, če ne celo ponavljajoče, in se velikokrat po njihovem mnenju neustrezno uporabljajo. Za odpravo teh težav so bile že omenjene možnosti uporabe na področju obdelave podatkov. Te možnosti srednjeročno ne zagotavljajo prilagoditev ladijskih dnevnikov in drugih dokumentov togim zahtevam upravljanja ribištva vključno z nadzorom. Vračanja informacij k strokovnjakom bi bilo treba izboljšati, vključno s spodbujanjem znanstvenikov k uporabi posredovanih podatkov. Ribiči želijo tudi, da se uskladi način, s pomočjo katerega države članice izvajajo nadzor. Osnovna uredba v tem pogledu predvideva možnost opredelitve praks in ravni referenčnih dejavnosti (parangonnage ali benchmarking) po zakonodajni poti. To bo olajšalo delo Evropske agencije za ribiški nadzor, vendar pa pri tem nista izključena niti podrobna razprava za doseganje tega zakonodajnega ukrepa niti razvoj drugih pristopov, ki temeljijo na priporočilih, sodelovanju in izmenjavi dobre prakse.

Zunanji viri se uvrščajo med posebna vprašanja.

- Za primere, da bi vsaka od zainteresiranih strani pri večstranskih [organizacije Združenih narodov in regionalne ribiške organizacije (ORP)] ali dvostranskih pogajanjih (med Evropsko skupnostjo in tretjimi državami ali skupinami tretjih držav)) lahko imela svoje stališče, ki ga Evropska unija ne bi znala normalizirati, je bilo z vrsto sporazuma, veliko regijo ali vrsto ribolova predlagano oblikovanje srednjeročne strategije, ki bo zagotavljala skladnost ukrepa Skupnosti glede uvedbe trajnostnega ribolova ob zaščiti interesov Skupnosti.
- V okviru regionalnih ribiških organizacij bo zagovarjanje homogenih načel, ki jih je določila Skupnost, utrdilo evropsko stališče in olajšalo uresničitev zastavljenih ciljev. Čeprav so obveznosti Skupnosti kot pogodbnice oziroma sodelujoče jasno določene, prenos le-teh v zakonodajo Skupnosti zahteva uvedbo okornih in dolgih postopkov. Zato je treba razmisliti o možnosti uvedbe poenostavljenih postopkov.
- Kar zadeva dvostranske odnose (sporazumi o partnerstvu), bosta postopna vzpostavitev standardnih zakonodajnih okvirov, ne da bi vplivali na možnost upoštevanja težav in posebnosti zadevnega ribištva, in izboljšava pogajalskih postopkov prav tako prispevali k olajšanju dejavnosti Evropske skupnosti, zadevnih strokovnjakov in držav članic, vključno z drugimi evropskimi politikami.

4. PRIČAKOVANA TVEGANJA IN TEŽAVE

Prvo tveganje je povezano z možnimi iluzijami o obsegu poenostavitev, ki jih je razumno doseči, in s podcenjevanjem potrebnih sredstev in prizadevanj. Obstoječo skupno ribiško politiko ni možno kratkoročno zamenjati z znatno enostavnejšo določbo. Številni viri zapletenosti so strukturni. Trenutno stanje presežka zmogljivosti in prekomerne izrabe virov je tudi eden od nujnih glavnih dejavnikov zapletenosti, ki bo v prihodnjih letih še vedno imel močan vpliv. Poenostavitev ne sme imeti za posledico slabšega upravljanja ali nuditi izgovor za zavrnitev novih ukrepov, ki so s kontekstom in njenim razvojem sicer postali nujni. Obstaja tudi tveganje, da poenostavitev po velikem vloženem trudu in pozornosti prehitro izgubi prednostno nalogo in da vzroki, ki so privedli do trenutne prevelike zapletenosti,

ponovno privedejo do zgornjega tveganja. Zato je treba zagotoviti, da zakonodajalec dodeli zadostno prednost potrebi po poenostavitvi ter uvedbi medinstitucionalnega sporazuma o boljši zakonodaji (zlasti izboljšanje delovnih metod Sveta in Evropskega parlamenta za proučitev predlogov poenostavitve) in da izvajanje medinstitucionalnega sporazuma o kakovosti priprave zakonodaje s tega vidika zagotavlja ustrezno osnovo¹²

Poleg splošnih tveganj, omenjenih zgoraj, je treba upoštevati posebne omejitve pri nekaterih orodjih za poenostavitev, ki so predlagane zgoraj. Uporaba na področju obdelave podatkov bi tudi lahko povečala težave tistih, ki ne obvladujejo teh vrst orodij, nekateri pristopi pa bi lahko bili neprimerni za majhna ribiška plovila. Dejstvo, da ni možno doseči zadovoljstva na vseh področjih, bo določalo izbiro in kompromise. Poenostavitev na primer predvideva mobilizacijo zadevnih služb, začeni z GD za ribištvo. Te službe ne bodo istočasno in množično deležne takojšnjega, temveč le delnega izboljšanja in celostne prenovitve, ki se še dolgo ne bosta obrestovala.

5. NASLEDNJI KORAK: PRIPRAVA AKCIJSKEGA NAČRTA

Za poenostavitev skupne ribiške politike in izboljšanje njene učinkovite uporabe je potrebna dolgoročna celostna strategija. Nekateri ukrepi bi se lahko oziroma bi se morali hitro obrestovati. Drugi pa bodo pomembno vplivali postopoma. Nekateri zakonodajni ukrepi zahtevajo preskusno obdobje, spet drugi predvidevajo predhodno razpravo. V ta namen je potreben večletni akcijski načrt. Podrobno vsebino takšnega načrta ni mogoče takoj določiti, saj njegova priprava zahteva dolge razprave. Že sedaj so potrebna nekatera načela, ki bi morala usmerjati njegovo pripravo.

Vse kar se bo razvilo v zvezi s skupno ribiško politiko, se mora najprej vstaviti v celostni postopek poenostavitve pravnega reda Skupnosti in mora temeljiti na medinstitucionalnem sporazumu, podpisanem decembra 2003.

Načrt bo izdelan za dobo 5 let, predvidena pa je še nujna vmesna bilanca. Zajemati mora takojšnje ukrepe, ki bodo hitro pokazali konkretne rezultate in s tem vzpostavili pozitivno dinamiko. Vključevati mora tudi srednjeročne ukrepe in tiste dolgoročne ukrepe, ki bodo omogočili stalno skrb za poenostavljanje.

Priprava načrta bo zahtevala dolgo dogovarjanje z državami članicami, strokovnjaki in drugimi zainteresiranimi strankami v zvezi z določitvijo aktov in členov, ki jih je treba poenostaviti, način za doseg tega in druge rešitve izven obstoječe zakonodaje. Za olajšanje tega je bil izdelan delovni dokument služb Komisije, ki vsebuje zlasti prvi seznam možnih ukrepov za vodenje razprav in njihovo vključitev v konkretne projekte.

Oblikovani načrt mora biti sprejet z ukrepi, ki so na razpolago, in v skladu s hitrostjo dejansko možnega napredka. Vsi potrebni ukrepi ne bodo mogli biti vključeni v absolutnem smislu, niti tisti, ki so omenjeni v zgoraj navedenemu dokumentu. Vsak predviden ukrep mora biti vključen v analize, zato da bi prepoznali njegov prispevek ter opredelili ovire in tveganja

¹² Medinstitucionalni sporazum o „boljši zakonodaji“ *Uradni list C 321, 31.12.2003* in popravek *Uradni list C, 8.1.2004*; Medinstitucionalni sporazum o skupnih smernicah v zvezi s kakovostjo priprave zakonodaje Skupnosti (UL C 73, 17.3.1999, str. 1.); glej tudi Skupni priročnik Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije, Urad za uradne objave, 2003.

neuspeha ter potrebne človeške vire. Za vsak oblikovan ukrep je treba opredeliti vlogo vsakega udeleženca in obveznosti.

Prispevki držav članic bodo potrebni za oblikovanje učinkovitega akcijskega načrta. Pomembni bodo tudi drugi udeleženci, kot npr. strokovnjaki, katerih mnenje je bistvenega pomena za dobro prepoznavanje prednostnih nalog. Posvetovalne strukture in zlasti uvedene regionalne svetovalne svete ter Svetovalni odbor za ribištvo in ribogojstvo je treba zelo aktivno spodbujati.

Zahtevana posvetovanja za izdelavo akcijskega načrta se lahko usmeri na začetku leta 2005, zato da bi se lahko načrt sam predložilo čimprej v tem letu.

6. ZAKLJUČEK

Začetek razprav o možnostih poenostavitve skupne ribiške politike je pokazal, da je ta projekt ključen in pomemben. Razprave so pokazale pričakovanja vseh udeležencev, vendar tudi težave, ki jih bo potrebno premostiti. Prav tako so pokazale, da so sicer možne pomembne izboljšave, vendar da le-te zahtevajo željo po napredku in prizadevanju, ki zadevajo vse udeležence. Zato je sedaj treba upoštevati željo po napredku in sodelovati pri vzpostavljanju kolektivne dinamike, ki ima hitro za posledico konkretne projekte, ob vzpostavljanju pogojev trajnostnega napredka za poenostavitev in izboljšanje zakonodajnega okolja skupne ribiške politike.